

Sygn. akt III AUa 920/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 sierpnia 2015 r. sygn. akt IV U 1239/14

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górską SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 920/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nie stwierdzono u niego niezdolności do pracy.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 8 sierpnia 2014 r., do 29 lutego 2016 r.

Sąd I instancji ustalił, że B. S. w dniu(...) ukończył 50 lat. W okresie od 12 lutego do 12 sierpnia 2013r. otrzymywał zasiłek chorobowy. W okresie od 13 sierpnia 2013r. do 7 sierpnia 2014r. był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego.

U ubezpieczonego rozpoznano przebyte atroskopowe częściowe usunięcie łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego lewego w 2013 r. u osoby ze zmianami zwyrodnieniowymi stawu kolanowego wymagające dalszego leczenia specjalistycznego. W ocenie Sądu meriti ubezpieczony był nadal częściowo i okresowo niezdolny do pracy po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych do końca 2016r.

W oparciu o art. 57 w zw. z art. 12 i 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm., dalej: ustawa rentowa) Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne.

Sąd meriti podkreślił, że zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego prawego wymagają ponownego leczenia operacyjnego i ponownej rehabilitacji. W ocenie tego Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności kategoriyczna i przekonująca opinia biegłego z zakresu ortopedii były wystarczające do poczynienia ustaleń dotyczących oceny stanu zdrowia ubezpieczonego oraz jego zdolności do wykonywania pracy.

Z wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się organ rentowy. We wniesionej apelacji rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niezastosowanie w szczególności art. 12 ust. 3 i art. 57 ustawy emerytalnej poprzez uznanie, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy i przyznanie z tego tytułu renty, podczas gdy stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadniał orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy podniósł, że w sprawie brak było podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Z przeprowadzonych w toku postępowania rentowego badań przez lekarza orzecznika ZUS, konsultanta ZUS ortopedę i Komisję Lekarską ZUS wynikała dobra funkcja stawu kolanowego prawego, bez ograniczeń ruchowych, bolesności, zaników mięśniowych i upośledzenia funkcji chodu. Organ rentowy podniósł, że biegły lekarz ortopeda orzekł długotrwałą częściową niezdolność do pracy bez oceny zakresu ruchów w stawie. Apelujący wskazał, że dolegliwości bólowe, będące wskaźnikiem subiektywnym, nie dają wystarczających podstaw do tego, by uznać długotrwałą niezdolność do pracy ubezpieczonego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 kwietnia 2016 r. ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Sąd Okręgowy dokonał bowiem trafnych ustaleń faktycznych, które ocenił w granicach swobodnej oceny dowodów i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia. Wskazał także w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Wbrew twierdzeniom apelacji prawidłowo wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy w granicach swobodnej sędziowskiej oceny dowodów. Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji przyjmuje za własne, czyniąc je zarazem integralną częścią niniejszego orzeczenia, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997r., sygn. II UKN 61/97, opubl. w OSNP z 1998r., Nr 3, poz. 104, Lex nr 31200, orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, opubl. w OSNPiUS z 1999r., Nr 24, poz. 776, z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, opubl. w OSNP z 2011., Nr 9-10, poz. 124, OSP z 2011r., Nr 12., poz. 131, Lex nr 794857, z dnia 22 lutego 2010r., sygn. I

UK 233/09, Lex nr 585720). Również rozważania prawne, które skłoniły Sąd I instancji do uwzględnienia odwołania od decyzji organu rentowego są prawidłowe i Sąd Odwoławczy podziela je także w całości.

Odnosząc się do treści apelacji, należy zaznaczyć, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało, czy ubezpieczony B. S. w dacie wydania zaskarżonej decyzji był osobą niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów ustawy rentowej. Ustalenie spornych okoliczności wymagało specjalnych wiadomości medycznych, którymi sąd nie dysponował. Słusznie zatem Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii, a więc specjalności adekwatnej do wskazywanych przez ubezpieczonego dolegliwości. U ubezpieczonego rozpoznano przebyte atroskopowe częściowe usunięcie łąkotki przysródkowej stawu kolanowego prawego w 2013r. u osoby ze zmianami zwyrodnieniowymi stawu kolanowego wymagające dalszego leczenia specjalistycznego. Z uwagi na rozpoznane schorzenia, ubezpieczony jest częściowo i okresowo niezdolny do pracy po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych (7 sierpnia 2014 r.) do końca 2016r. Nie znalazł aprobaty Sądu Odwoławczego zarzut, że opinie biegłego ortopedy opierają się na subiektywnym kryterium odczuwania bólu przez ubezpieczonego. Stanowisko biegłego bowiem oparte było nie tylko na badaniu podmiotowym i przedmiotowym ale też na wnikliwej analizie zgromadzonej dokumentacji. W szczególności biegły uwzględnił skierowanie do szpitala na oddział ortopedii, które dodatkowo potwierdza konieczność dalszego leczenia rozpoznanych schorzeń, a w konsekwencji długotrwałą niezdolność do pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego biegły jasno i precyzyjnie odpowiedział na pytania sądu i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Ponadto w odpowiedzi na zarzuty organu rentowego, w opinii uzupełniającej, stanowczo podtrzymał wcześniejszą argumentację. Sąd Apelacyjny zaznacza, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych. Jednocześnie w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy ostatecznie zawsze decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne, (wyrok SN z dnia 3 września 2009 r. III UK 30/09, LEX nr 537018). Stwierdzenie to ma szczególne znaczenie w związku z koniecznością konfrontacji rozpoznania medycznego dokonanego przez biegłych sądowych z tzw. elementem ekonomicznym, tj. rzeczywistymi kwalifikacjami ubezpieczonego. Zaznaczenia wymaga, że ubezpieczony, z zawodu górnik, ostatnio pracujący jako konserwator świadczył prace wymagające sprawności kolan, co w stanie zaawansowania schorzeń, na dzień decyzji, nie jest możliwe. W związku z kategorycznym i jednoznacznym rozpoznaniem oraz uzasadnieniem ekspertyzy biegłego, należało uznać, że wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały przez Sąd I instancji dostatecznie wyjaśnione, stąd też nie zachodziła potrzeba uzupełniania materiału dowodowego.

Na marginesie Sąd Apelacyjny zaznacza, że choć istotnie w rozpoznaniu, w opinii z 21 lutego 2015 r. biegły, a w konsekwencji Sąd Okręgowy popełnił pomyłkę, wskazując że ubezpieczony cierpi na dolegliwości związane z kolaniem lewym, choć w istocie chodziło o prawe kolano ubezpieczonego. Ta pomyłka nie miała jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że apelacja miała charakter polemiczny i zmierzała w istocie do podważenia trafnej i rzetelnej oceny biegłego ortopedy, która legła u podstaw prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Twierdzenia organu rentowego pozbawione były merytorycznego charakteru i nie zasługiwały na aprobatę. Z uwagi na fakt, że spełnienie pozostałych przesłanek do przyznania spornego świadczenia nie było kwestionowane, zaś B. S. nie może świadczyć pracy zgodnej z kwalifikacjami, a więc jest częściowo niezdolny do pracy, Sąd Odwoławczy uznał, że ubezpieczony spełnia kryteria określone art. 57 ust. 1 ustawy rentowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego jako niezasadną.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka